

saa de nødvendige Lærerkræfter, for at denne Sag kan faa den Fremgang, den maa og skal have.

Til Slutning skæl jeg gøre et Par Bemærkninger om et Spørgsmaal af lokal Interesse for min Valgkreds. Det drejer sig om en Jernbanestation i Vanløse. Der er en Station derude, men Stationsbygningen er af en meget daarlig Beskaffenhed. Det er en Bygning af Træ, som ikke er mere end 4—5 Alen bred, og man vil kunne forstaa, at en saadan Bygning langt fra passer til den store Trafik, som finder Sted ved Vanløse Station. Beboerne har ønsket at faa en tidssvarende Stationsbygning opført. Spørgsmaalet var fremme i Finansudvalget i Fjor, og saa vidt jeg forstod den højtærede Minister for offentlige Arbejder, var han ogsaa villig til at afhjælpe Savnet og lade opføre en Stationsbygning. Jeg vil nu tillade mig at spørge den højtærede Minister, om Planer, Tegninger og Overslag til en saadan Bygning er udarbejdede, og om vi kan vente Forslag derom fremsat under Finanslovsforslagets videre Gang gennem Tinget.

Slengerik: Et gammelt Ord siger, at hvad man i Ungdommen nemmer, man ej i Alderdommen glemmer. Der er en Grundlovsparagraf, som vistnok for alle os, der var unge i 80erne, er blevet ganske uforglemmelig. Det er den Paragraf, som har Nr. 49, og som lyder saaledes: „Forinden Finansloven er vedtagen, maa Skatterne ej opkræves. Ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finansloven eller i en Tillægsbevillingslov“. Jeg tror, at de fleste af dem, der var unge i 80erne, og som fulgte noget med i dansk Politik, har faaet denne Grundlovsparagraf banket saa godt ind i Hovedet, at de kan den udenad. Vi har lagt Mærke til, hvor der anvendes „ej“, og hvor der anvendes „ikke“; vi kan huske den Paragraf endnu. Dette ligger i, at vi den Gang saa, at den Skattebevillingsret saa vel som den Ret til at bestemme, hvordan de Penge skal anvendes, som indkommer gennem Skatterne, der indeholdes i denne Grundlovsparagraf, er Hovedhjørnestenen i enhver fri Forfatning. Skattebevillingsretten udøves jo af Rigsdagen paa to Maader. Den udøves gennem en Vedtagelse af de Skatte-love, i Henhold til hvilke Pengene skal flyde ind i Statskassen, disse Skattelove, der siger, hvem der skal betale Skatterne, hvilke Arter af Skatter der skal betales, og hvor mange Penge der gennem disse Skatter skal flyde ind i Statskassen. Men

der næst udøves Skattebevillingsretten ogsaa af Rigsdagen derigennem, at den vedtager de aarlige Finanslove, thi: forinden Finansloven er vedtaget, maa Skatterne ej opkræves. Paa samme Maade gaar det med Bevillingen af de Udgifter, som afholdes af de Penge, der er kommet ind gennem Skatterne. Ogsaa hvad de Love angaar, som man kalder Udgiftslove, og som kræver Penge af Statskassen, udøves Bevillingsretten paa to Maader, dels gennem Vedtagelsen af disse Love, men endvidere gennem Vedtagelsen af Finansloven, thi: ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finansloven eller i en Tillægsbevillingslov. Derfor er det ikke tilstrækkeligt, at man vedtager et Sæt Skatte-love, thi Skatten kan ikke opkræves, inden Finansloven er vedtaget. Det er ikke tilstrækkeligt, at man vedtager en Lov, der medfører Udgift for Statskassen, thi ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finansloven eller en Tillægsbevillingslov.

Hvad nu den første Side af Bevillingsretten angaar, den Side, med Hensyn til hvilken jeg har gjort mig Ulejlighed for at vise Sammenhængen mellem Optrækning af Skatterne og Finanslovens Vedtagelse, antager jeg, at der ikke længere hersker nogen Strid paa Rigsdagen angaaende denne Sammenhæng. Der har jo for en Del Aar tilbage, navnlig i de Aar, jeg henpegede til, da jeg talte om den Tid, hvor jeg lærte Grundlovens § 49 udenad, været nogen Uenighed om det Spørgsmaal, men der er ingen Uenighed om det længere. Der er ikke en Hjerne saa forrykt, at den vilde sige, at man havde Lov til at opkræve Skatter, forinden Finansloven er vedtaget, saa det Spørgsmaal har vi temmelig let ved at komme udover nu til Dags. Men der er en anden Side af Indholdet i Grundlovens § 49, som jeg er bange for, at man ikke er tilstrækkelig opmærksom paa her paa Rigsdagen, og det er denne, at ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finansloven eller i en Tillægsbevillingslov. Det kan nemlig ikke nytte at forsøge paa at nægte, at dette Bud i Grundloven overholdes ikke strengt nu om Stunder. Man kan sige: Ja, det har nu heller aldrig været Grundlovens Mening, at saadanne Bestemmelser skal overholdes strengt efter Bogstaven. Jeg tror, at man godt kan sige noget saadant med Hensyn til adskillige andre Grundlovsparagraffer, men naar det gælder Grundlovens § 49, som man har kaldt Hovedhjørnestenen i en fri Forfatning, skal